

Hensyn til at de landøkonomiske Foreninger og navnlig de med dem forbundne Dyrskuer tabe væsentlig i Værdning, naar de indskrænkes til ganske smaa Districter, har man anseet det rettest i Reglen at betinge Afgangen til Statskassens Bidrag af, at Foreningen virker i det Mindste for et heelt Amtsradsdistrict. Undtagelser vilde fornemmelig kun være at tilstede, hvor det mindre District, for hvilket en saadan Forening er oprettet, paa Grund af sin isolerede Beliggenhed eller andre locale Forhold har en mindre let Forbindelse med den øvrige Deel af Amtsradsdistrictet.

Bestemmelserne i Paragraphens 3die Punctum ere nødvendige, dersom Landstutmesteren skal være istand til behørig at udføre det ham med Hensyn til Præmieuddelingen ved Dyrskuerne paahvilende Hverv (S. 5). Kjendskab til de af Foreningerne i denne Henseende vedtagne Regler, der isørvrigt ikke sjældent aarlig forandres, bør han selvfølgelig ikke savne, og en Fortegnelse over de Dyr, hvormed der konkurreres til Præmierne, indeholdende blandt andet disses Signalement og Herkomst, bør stedse være tilstede ved Dyrskuerne ikke blot som Noget, der hører til god Orden, men ogsaa til Vejledning ved Bedømmelsen af de fremskillede Dyrs Afgang til at komme i Betragtning ved Præmieuddelingen.

Efter Indstilling af den i Henhold til Lov af 31te Marts 1852, § 23 medfattede Commission, har man troet at burde foreslaae den i Paragraphens næstsidste Punctum indeholdte Bestemmelse, for, saavidt muligt, at forebygge, at saadanne Individuer, navnlig Hingste, som have et mindre rebelt Præg eller af andre Grunde ere mindre skikede til Aavl, skulde forhynes med en Landbøforenings Mærke, og muligens paa Grund deraf maen større Udstrækning blive benyttede af Høsteopdrætterne.

Det vil, som allerede ovenfor er antaget, efter Ministeriets Formening, være nødvendigt samtidigt med Landstutteriets Ophævelse at drage Omsorg for, at det Materiale, der nu ved Tilflugt fra Statskassen gjennem en længere Aarværelse er tilveiebragt ved Landstutteriet, ikke plud-

berettiget Medlem i vedkommende Besigtigelsescomissioner, hvor han taget han optraadte som Regjeringens Repræsentant, idelig vilde være udsat for at blive overstemt, medmindre man gav ham et uforholdsmæssigt Antal Stemmer. Denne Ubesluffelse har imidlertid havt adskillige mindre heldige Følger; ikke alene følger der ved Bedømmelsen paa de forskellige Dyrskuer forskjellige, undertiden hinanden ganske modsættende Principer, men det antages endog af og til at have været Tilfældet, at saadanne Dyr ere blevne tilskjenkte Præmier, som ikke burde anvendes til Aavl. For at forebygge Sligt, og som en i det Hele taget med Forholdets Natur stemmende Ordning, har man derfor troet at kunne foreslaae, at Landstutmesteren eller hans Befuldmægtigede tillægges et absolut Veto med Hensyn til den Deel af Præmierne, som udredes af Statskassens Bidrag.

For at der fra Regjeringens Side kan føres et virksomt Tilsyn med Anvendelsen af Statskassens Bidrag til Præmieuddelingene, vil det, som ogsaa ovenfor antydet, være nødvendigt, at ingen Præmieuddeling finder Sted, uden at enten Landstutmesteren eller i Undtagelsestilfælde en for ham befuldmægtiget Mand opværer samme. Men dette kan, som Erfaringen har vist, kun opnaaes ved, at det overlades Landstutmesteren, selvfølgelig efter Forhandling med vedkommende Foreninger, at bestemme Tiden for Dyrskuerens Afholdelse.

Det er formeentlig ganske stemmende med Forholdets Natur, og det i Slutningen af Udkastets § 5 foreslaaede, at Regjeringen bemyndiges til paa den heromhandlede Maade i fornuddent Fald at fremtvinge Overholdelsen af de for Meddelelsen af Statskassens Præmie tilflugt foreskrevne Betingelser.

Det vil, som allerede ovenfor er antaget, efter Ministeriets Formening, være nødvendigt samtidigt med Landstutteriets Ophævelse at drage Omsorg for, at det Materiale, der nu ved Tilflugt fra Statskassen gjennem en længere Aarværelse er tilveiebragt ved Landstutteriet, ikke plud-